

BRÁNA

měsíčník sboru Českobratrské církve evangelické
v Praze-Braníku

XXII. ročník

číslo 5/květen 2016

VÍTEJTE!

Pravidelný sborový program

Neděle	9.30	bohoslužby (<i>první neděli v měsíci rodinné, třetí neděli vysluhována sv. Večeře Páně</i>)
	14.30	bohoslužby „Pražské společenství Kristovo“
Úterý	7.30	modlitební setkání
	8.08	společné čtení (<i>K. Lachmanová: Síla přimluvné modlitby</i>)
	17.30	ukulele – lekce pro začátečníky
	18.30	mládež
Středa	18.00	biblická hodina
Čtvrtek	19.00	PoMlaSG (<i>každý 2. a 4. čtvrtek v měsíci</i>) Křesťanština (<i>každý 1., 3. a 5. čtvrtek v měsíci</i>)
Pátek	14.30	ukulele – lekce pro začátečníky
	15.30	mladší dorost
	15.30	biblická hodina pro maminky s dětmi
	17.00	starší dorost
	23.00	noční modlitební stráž („Ambasáda Boží“, v ruštině)

Úřední hodiny faráře Jaroslava F. Pechara:

úterý 14.00–17.00, jinak po předchozí domluvě

Sbor Českobratrské církve evangelické

Modřanská 1821/118, 147 00 Praha 4-Braník

Telefon: 244 461 037

E-mail: branik@evangnet.cz

Číslo účtu: 135027438/0300

Variabilní symboly:

111 křesťanská služba

222 salár

333 dar

444 Jeronýmova jednota

555 nepálský student

888 přístavba

web: <http://branik.evangnet.cz>

STARŠOVSTVO

ZE STARŠOVSTVA

Staršovstvo se sešlo v pondělí 9. 5. **Biblický úvod** měla sestra Jitka Zvánovcová. Byla **natřena stěna** za kazatelnou.

Dokončuje se **projektová dokumentace na přístavbu** a projekty přípojek (kanalizace, plyn). Připravuje se rozpočet přístavby

Pokračuje **sbírka na přístavbu**. K tomu je určena sbírka z každé třetí neděle v měsíci, příspěvky je také možno kdykoli zasílat na sborový účet 135027438/0300, variabilní symbol 888. jh

Z KALENDÁŘE

- 15. 5. Letnice, Večeře Páně; J. F. Pechar.
- 29. 5. naše bohoslužby budou přenášeny Českým rozhlasem. J. F. Pechar.
- 5. 6. rodinná bohoslužba, požehnání vedoucím letních akcí. J. F. Pechar.
- 10. 6. (pátek) **od 17 do 23 hodin Noc kostelů**; prosíme členy sboru o spolupráci při vítání hostů, informacích o kostele a životě našeho sboru.
- 12. 6. J. F. Pechar.
- 19. 6. Večeře Páně; J. F. Pechar. ■

SVATODUŠNÍ SVÁTKY

Milí bratři a sestry,

Svatodušní svátky evokují již názvem starověký a středověký obraz světa. Již ten pojem „Duch svatý“ nás odkazuje k představám duchů a démonů. K představám nadlidských duchovních sil, které nějak vstupují do našeho světa a v tomto světě působí. Posлуhač z doby apoštola Pavla by chápavě pokýval hlavou. Věděl by, že *jsou tak zvaní bohové na nebi či na zemi – jakože je mnoho takových bohů a pánů* (1K 8,5) – jen to není nic pro něj. On se o tyto mocnosti nezajímá. Nehodlá s nimi mít nic společného, protože ví, že je jediný Bůh Otec, od něhož je všecko, a my jsme tu pro něho, a jediný Pán Ježíš Kris-

tus, skrze něhož je všechno, i my jsme skrze něho. To je jediný směr jeho zájmu.

Dnešní moderní člověk raději hovoří o psychice a duševních stavech. Když moderní vykladači čtou příběhy o vymítání démonů, tak hovoří o schizofrenii, maniodepresivní psychóze, o bludech a halucinacích. Myšlenkově se ale potkáváme. My i starověký čtenář Bible se setkáváme s něčím, s čím si nevíme rady, ale snažíme se to nějak řešit. S něčím, co narušuje život jednotlivce i jeho okolí.

Řešení hledáme také stejné. Chceme člověka dostat do standardního stavu, ve kterém se nacházíme my ostatní. Hledáme, jak z toho psychicky nemocného či posedlého dostat něco, co je v něm evidentně navíc. Promítá se nám tu další představa, opět starověká, ale i pro nás dobře srozumitelná. Naše nitro je jako dům. Byteček v nás, v našem srdci, v naší mysli, v našem vědomí – a ejhle v nitru toho nebožáka se skrývá něco, co tam nepatří. Slyší hlasy, které nejsou, nutkání k něčemu, co škodí.

A teď si uvědomme, že to je i náš problém. My sami, když zpytujeme své svědomí a nahlédneme do svého nitra a snažíme se tam dělat pořádek. Do tohoto „domu srdce svého“ totiž všichni ze světa kolem nás vnášíme ledacos a pouštíme ledaskoho. A ono to tam zůstává, zabydluje se to tam – no a také nás to pak ovlivňuje. My už kolikrát zapomeneme, ale v tom srdci, někde v našem podvědomí, ono to tam je a člověk pak sám nad sebou zírání, co se v něm objevuje a co z něj v nějaké kritické chvíli leze. Či dokonce vyletí – a my to nejsme schopni zastavit.

Co že tam všechno je? Co že jsme tam nechali vstoupit a ono nás to nyní ovlivňuje? *Ze srdce vycházejí špatné myšlenky, vraždy, cizoložství, smilství, loupeže, křivá svědectví, urážky*, řekl Pán Ježíš (Mt 15,19). Kde se to tam vzalo?! No nechali jsme to tam vstoupit! Jak jinak?! Naše srdce je jako dům a to dům nejen o dvou komorách a dvou předsíních, ale je v něm spousta dalších místností a zákoutí a v nich se skrývají všelijaké podivnosti, které skrýváme před druhými a mnohdy je nepřiznáváme ani sami sobě.

Tu a tam se v nás hne svědomí a vrhneme se do nějaké té vnitřní obnovy. Do čištění tohoto domu. Něco jde, ale něco také ne. Ono to „čištění církve od hříchu“ někde trochu pomohlo, ale jinde také často vedlo k sebepoškození či zapalování hranic pod druhými. Co to s námi je? Proč se to zatím snad pokaždé takto zvrto? Řečeno dnešním jazykem – máme v srdci příliš mnoho zloby a sobectví. Řečeno jazykem časů Pána Ježíše – v našich srdcích sídlí příliš mnoho nečistých duchů, roztahují se tam a pošoukají nás ke kdo ví čemu. Když se rozhodneme z vlastních sil bojovat s hříchem,

když vyženeme ty nečisté duchy pryč – někdy to vyjde, ale často se vrátí a z naší touhy po očistění si udělají nástroj ke svému vlastnímu prosazování a konce jsou horší než počátky. Na konci už si totiž třeba také lidé ubližují a škodí „pro lásku Kristovu“ a vůbec jim to nedochází. Jednoho démona jsme vyhnali a sedm démonů skrytých v srdci se může potrhát smíchy, jak zase jednou vyhráli.

Tak – co s tím?! Co s tím domem našeho srdce, naší mysli, našeho vědomí, našich názorů, postojů? To jsme skutečně vydáni všanc nečistým duchům, kteří se tak poflakují tímto světem?

Krok číslo jedna – tam, kde to ještě máme pod kontrolou, tak nesmíme nechat do srdce ty zlé věci vstupovat.

Krok číslo dvě – tam, kde to pod kontrolou nemáme, nenamlouvat si, že máme.

V tom prvním kroku to znamená hlídat svoje myšlenky. Vědecké knihy mluví o psychohygieně, Bible mluví o duchovních bytostech, kterým je třeba se vyhýbat. Je to právě tak jednoduché, jako když řeknu, že jsou myšlenky, kterých je potřeba si nemyslet. Někdy to jde a když to neuděláme, usídlí se v našem srdci a začnou si tam budovat domeček. Čím déle tam budou, tím hůř se jich budeme zbavovat.

V tom druhém kroku to znamená přiznat si vlastní slabost a prosit o Ducha svatého, aby nás vedl tam, kde jsou lidské síly slabé. Kde se těch myšlenek zbavit nedokážeme. Kde podléháme ďábelskému pokušení.

Bůh nás nechce vytrhnout z tohoto světa pryč, ale chce nás tímto světem provést. Proto nás vede k pokání a také nám nabízí a dává sám sebe jakožto Ducha svatého. Dává nám někoho mocnějšího, než jsou všechny ty duchovní mocnosti, které se tu okolo nás hemží, řečeno starověkou představou. Řečeno moderním jazykem – dává nám sílu překonat psychický nátlak okolí, atmosféru doby, blbou náladu. Duch svatý – to je přece Bůh sám. Všemohoucí Bůh, který přichází za námi, aby nám nejen pomáhal čistit naše srdce, ale také aby ho sám naplnil a tak už do něj nevpustil nikoho a nic, co tam nepatří.

V tomhle světě je toho hodně nad naše síly – ale nad jeho ne. Svatodušní svátky – to je příležitost si připomenout, že do všeho, co nás ohrožuje, do toho všeho zla může Bůh vstoupit a toto zlo přemoci.

Amen

JFP

OZNÁMENÍ

Milé sestry a bratři,

věřím, že je správné, ale pro mě nikterak snadné, sdělit Vám – milým a blízkým sourozencům v Kristu – že jsem po dlouhém zvažování dospěl k rozhodnutí změnit svůj duchovní domov. Od roku 1991, kdy jsem do branického sboru vstoupil, jsem zde zažíval laskavé přijetí a porozumění a přijal mnoho duchovního požehnání. Nejprve proto zdůrazňuji, že mi zde nikdo nic zlého neučinil a ani jsem nepojal žádný negativní vztah ke sboru či zde probíhajícím aktivitám. Naopak děkuji za mnoho dobrého, čím jsem zde byl obdáván a co jsem zde prožil.

Pokud by se někde měl hledat nějaký problém, tak na prvním místě ve mně samotném. V posledních letech (a je to spojeno nejen s mou povahou, jednáním, ale možná i s mým věkem) pro mě bylo více než jindy těžké vnímat a přijímat Boží blízkost a lásku. To, co jsem měl nalézat u Boha, jsem pak začal hledat u lidí a to není zrovna šťastné. V této souvislosti se omlouvám a prosím o odpuštění všechny, kterým jsem třeba i v domnění, že jedním správně, ve skutečnosti nějak ublížil.

Všem nám přeji, abychom především a vždy měli ve svém životě na prvním místě Pána Ježíše Krista, s pokáním a vděčností přijímali pro sebe Jeho obět na kříži a odpuštění našich vin, usilovali vždy ...o plné a celoživotní vydání se Bohu, hledání a činění Jeho vůle a nechali se vést Jeho svatým Duchem a Božím slovem. Na druhém místě pak, abychom v důsledku toho měli pokojné a čisté vztahy i mezi sebou a byli vždy ochotni a připraveni sloužit s láskou jedni druhým, odpouštět si a přijímat se navzájem.

V současné době navštěvuji sbor Církve bez hranic Praha na Chodově. V branickém sboru nadále navštěvuji kroužek ranního čtení. Moje žena Klárka to nemá nyní snadné, ale snaží se mi stát (spolu s tříletou Viktorou) po boku i v této situaci – prosím vás proto za ni o pochopení. Míša (16) a Verunka (14) jsou již velké, zůstávají v branickém sboru, kde mají velmi dobré zázemí.

Navzdory všem životním peripetiím a cestám plným zákrut zůstává Ten nejdůležitější, který nás všechny nadále na všech místech a za všech okolností spojuje – Bůh Otec, Syn a Duch svatý. Boží požehnání do další cesty vám všem přeje a za všechno děkuje

Michal Mazný

Michale, přejeme Ti, aby Tvůj nový domov byl příjemný a milý. Budeš nám chybět. A to ještě nemáme přehled, co všechno jsi tiše a pečlivě dělal a nám to přišlo jako samozřejmost. Díky.

POZDRAVY KAMKOLI PŘIJDEME

„Dobrý den,“ uctivě pozdravíme kamkoli přijdeme. Mladší staršího, níže postavený výše postaveného, muž ženu. A když odcházíme, řekneme uctivě: „Na shledanou.“ Nyní ale nastává otázka, zda je reálné se s tím či oním, s tou či onou ještě shledat, nebo prostě musíme, neboť jiná volba není. Toť Shakespearovská otázka, kterou ponechme zatím nezodpovězenou.

O co zajímavější je ale pozdrav „s Bohem“, který máme vžitý spíše jako frázi, kterou používáme při rozloučení s tím, se kterým se již neplánujeme setkat.

A přece. Jako by nám v tom zaznívalo ještě něco víc! Jako bychom v tom zaslechli ono hebrejské „*jehjí v'elohím*“.

A vnímavý čtenář, který zaregistroval onu předchozí větičku, již jistě ví, kam mířím. Ano, k Pavlovu „... až přijde plnost, tehdy to, co je částečné, bude překonáno.“ A my v onom „*jehjí v'elohím*“ neboli „s Bohem“, z hebrejštiny přesněji přeloženo „budiž v Bohu“, najednou rozpoznáváme, že jde vlastně o požehnání, nikoli rozloučení. O požehnání vedoucí k Bohu. Ke světlu. Ke světlu, kde všechna naše tma, pustota a prázdnota, musí ustoupit, protože to byl právě Bůh, který při svém stvořitelském díle, doprostřed všeho chaosu, pustoty, prázdnoty a tmy, řekl: „*Budiž světlo!*“

„A bylo světlo.“ Nejen to, které známe, když noc vystřídá den, když vejde do temné místnosti a rozsvítíme, ale především to, o kterém nám evangelista Jan vydává svědectví: „*V něm byl život a život byl světlo lidí. To světlo ve tmě svítí a tma je nepohltila.*“

Nechť tedy naše pozdravy také svítí. Svítí lidem kolem nás na cestu. Nechť nejsou naše pozdravy jen nějakými zdvořilostními frázemi, které používáme, protože se to sluší, ale myslíme je upřímně a od srdce.

Pavel Sivák

LutherBrríl

Tradiční Abríl letos proběhl 17. dubna u výročí Lutherovy exkomunikace,^{*)} kterou pokládal za náramnou taškařici.

Protože z našeho časopisu nemůže zaznít hudba, najdete na následující dvojstránce a z obou stran obálky alespoň některé fotografie.

.....
*) 17. dubna 1521 papežem Lvem X.

ZEMŘELA JITKA SLAVÍČKOVÁ

Z ROZHOVORU PRO BRÁNU*)

■ *Říkala jste, že když vám řekli diagnózu, byla jste schopná o tom věčně mluvit, ale pak přišla reakce organismu – šok. Jak jste se s tím vyrovnávala dál?*

Díky víře. Díky tomu, že jsem četla bibli a mluvila o tom s lidmi. Vírou. Chodila jsem za panem farářem a za vaším tatínkem (*Jaro Křivohlavý*) a říkala jsem, já nevím, jestli jsem vůbec hodna, jestli mi Pán Bůh odpustí... A váš tatínek říkal, Pán Bůh tě miluje, neboj se, neboj se, miluje tě, neboj se... a to mně skutečně úžasně pomohlo.

■ *Takže to byla představa, že se člověk setká s takovým Bohem soudcem....*

Měla jsem strach, že neobstojím v Jeho očích, ne strach ze smrti. Uvědomila jsem si svoji nedokonalost. Když by byl člověk opravdu objektivní, tak uvidí, že má spoustu chyb. Najednou si uvědomíte – tohleto jsem vůbec neměla říct, neměla jsem se takhle zatvářít....

■ *a tváří tvář svatosti...*

No právě, a když tam tak bude člověk stát, tak obstojí? To byl můj strach. Ale všichni mě ujišťovali, neboj se, Pán Bůh tě miluje, neboj se, opravdu tě miluje a já jsem opravdu uvěřila tomu, že mne miluje a že je to dobrý. Ale když jste v tom diagnostickém tunelu a dvacet minut jezdíte, tak jsem si říkala, co asi si myslí ti lidé, co nevěří v Boha. Já se celou tu dobu modlím. Nebo když člověk má před operací, tak bez Boha nevím, jak bych to zvládla, to opravdu nevím. **Ale s Bohem to jde, protože si říkám, že s Bohem to bude daleko lepší, že se vlastně těším. Opravdu, myslím, že člověk by se měl víc těšit než se bát.**

■ *Zmiňovala jste, že se změnil váš pohled na hodnoty, na to, co v životě je podstatné...*

Uvědomíte si, že nic nemá cenu, že všechno je zbytečný – peníze, bohatství nebo jak má člověk zařízený byt – na tom vůbec nezáleží. Záleží jediné na Bohu a na milosti Boží, aby byla s náma, a Duch svatej, aby byl v nás. Za to se modlím pořád, protože to je úžasný. To úplně člověk cítí, jak přichází pokoj a klid. Teď už se opravdu vůbec nebojím a jsem v klidu.

■ *Je nějaký verš, který je pro vás důležitý?*

Já si čtu žalmy, Ježíš a jeho skutky, a potom Pavel. A když čtete Korintským, tak to je ono. Myslím, že Bůh nás tak miluje a je na nás, abychom my ho také milovali, to je důležitý, to je na nás. Tím, jak se chováme, abychom mu dělali radost.

* rozhovor s Jitkou Slavičkovou vedla v dubnu 2012 Marta Drápalová; zkráceno

EPITAF ZA MUDR. JITKU SLAVÍČKOVOU

Maminka se narodila 10. 6. 1938.

Dětství prožila v Karlíně a bylo to dětství válečné.

Její maminka – moje babička – byla Češka, ale měla po svém tatínkovi rakouské občanství.

Babička na začátku války začala ztrácet své cestovní doklady. Několik sousedů, židů, sice ujelo, ale skončilo to předvoláním na gestapo. Babička vzala svou dceru Jitušku a šlo se. Řekneš, německy, že jsi Jituška, učila ji po cestě. Mojí mamince byly jen 4 roky, ale následující scénu mi vyprávěla. Stála před těma černýma vysokýma botama a řekla: Ich bin Jude. Tohle prohlášení modrooké blondaté holčičky a vídeňská němčina její maminky je zachránilo. Gestapáci se začali smát a bylo to.

To, že byla maminka bojovnice, jak jste ji znali, to zdědila po babičce.

To, že se stala doktorkou? Ptal jsem se, ale neřekla mi přesně proč. Možná chtěla pomáhat, možná to byla reakce na mrtvé, které viděla na konci války v ulicích.

Vím jistě, že sirény ohlašující nálet, stejné, které slýchávala každou první středu v měsíci, jí naháněly hrůzu celý život.

Vystudovala medicínu a stala se dětskou lékařkou. Tehdy, v roce 1962, se tomu neříkalo Pediatr, ale PRomovaná DEtská Lékařka.*)

Před prací s dětmi ji čekala práce v nemocnicích s dospělými, na interně. Pamatuji si jak vyprávěla o pacientech, kteří ji na oddělení rádi viděli: „dneska neumřeme, když sloužíte Vy“ – to jí říkali. Nenechala by je umřít, to věděli.

Do důchodu neodešla. Založili jsme jazykovou školu a místo odchodu do důchodu pak vedla pražskou pobočku, jako ředitelka.

Až do roku 2010. V dubnu se dozvěděla svou diagnózu: adenokarcinom – primární výskyt na peritoneu.

Vždycky říkávala, že lidé stůňou podle knížek, ale doktor podle petitu – tím se popisují výjimky v lékařských učebnicích, malým písmem pod čarou. Peritoneum je blána kryjící orgány břišní dutiny. Nemůže se odříznout a buňky na ní se mohou množit a mohou se dostat všude.

Pravda je, že maminka bojovala 6 let. Během té doby zachránila minimálně 1 člověku život (otec Jirky Chromka s dg. rakoviny plic nyní žije po operaci, kterou pomohla domluvit). A pomáhala i mnohým dalším, jak určitě víte.

.....
* čtěte jen velká písmena

Když se dozvěděla svou diagnózu, tehdejší primář onkologie v nemocnici na Homolce jí oznámil, že má 3 měsíce. Vlastně řekl: „jako lékařka přece musíte vědět, že máte maximálně 3 měsíce,“ byl jsem při tom. Maminka byla v šoku, ale byla bojovnice a „NE“ nebrala jako odpověď.

Rozhodla se udělat to, co uměla ze všeho nejlépe a co dělala celý život – rozhodla se bojovat se smrtí.

Nevěděli jsme, kde ji vezmou do péče, protože bylo jasné, že na Homolce by zůstat neměla. Ne snad proto, že místní primář byl poněkud méně citlivý, ale proto, že ještě tentýž den ji měli ve stejné nemocnici zavést port. To je taková podkožní baňka, do které se aplikuje chemoterapie a z ní je uděláno propojení, které má ústít do srdce. Jim se to povedlo zavést do mozku a kdyby maminka nebyla doktorkou a sama chybu podle příznaků neodhalila, možná by se předpověď pana primáře naplnila i dříve než do těch 3 měsíců.

O pár dní později jsem náhodou koupil noviny a našel informaci, že v Krči je nově zrekonstruovaná onkologie a přijímá pacienty. Jen 3 minuty pěšky od mamincina bytu. Náhoda? Myslím, že ne. Já v tom vidím Boží zásah.

Paní doktorka Donátová v Thomayerově nemocnici dokázala vypočítat účinné dávky chemoterapie, ale přišly nežádoucí účinky.

Rozpoutal se souboj, kdy na jedné straně byla vůle žít a na druhé prudké jedy, aplikované portem do srdce, s nežádoucími účinky na všechny rychle rostoucí buňky v těle. Krvinky například. Během 6 let mamince aplikovali 18 cyklů chemoterapie, to je mnohem více, než lze běžně vydržet.

Těch posledních 6 let prožila plnohodnotně a doma. V létě na chalupě, kde to milovala, jen jsme museli jezdit na pravidelné dávky chemoterapie. Viděla vyrůstat Filipa, vnoučka, který se narodil v listopadu 2008.

Od 7. 3. do 1. 5. byla v nemocnicích. Ve VFN na Karlově náměstí, v Sanatoriu pod Pleší a v Thomayerově nemocnici.

Poslední aplikace CIS platiny proběhla 7. 3. 2016 ve VFN do peritonea a nejen, že nesnížila hodnoty markeru 125, který přímo odpovídá růstu nádorových buněk na peritoneu, ale zastavila střevní pasáž – příliš vysoká dávka aplikovaná podruhé do stejného místa poleptala střevní kličky a došlo k jejich slepení. Průchod střevem se zcela zastavil.

Následovalo zvracení, teprve po týdnu nasazená parenterální výživa, ztráta pohyblivosti kvůli slabosti, ale ne ztráta naděje.

Do Sanatoria Pod Pleší jsem ji převezl kvůli špatné péči sester ve VFN. Převoz proběhl 12. 4. v úterý – bylo krásné počasí a sestry jí večer před tím daly něco tak silného na spaní, že se nemohla probudit.

Do sanatoria Pod Pleší je to z Prahy cca 30 minut, ale zajeli jsme na colu do McDonalda a pak, s colou v autě, jsem ji vzal na procházku k Vltavě. Tedy procházku autem, na sjezdu ke Zbraslavi. Dá se tam zajet až skoro k Vltavě a svítilo sluníčko. Seděli jsme v autě a pili a dívali se na řeku. To byla její poslední procházka.

Pod Pleší sice byla péče sester skvělá, ale po medicínské stránce to bylo horší. Nikdo neřešil kardio komplikace ani podpůrnou léčbu a maminka dále slábla.

Vzhledem k nízkým dávkám výživy jsem trval na změně a do Thomayerovy nemocnice jsem ji převezl na metabolickou jednotku k pokusu o zlepšení výživy a byl připraven převoz domů. Plán byl, že za ní 2× denně přijedou sestry k péči o infuze a jinak se postarám sám.

Převozu domů v úterý se nedožila. Zemřela v neděli 1. 5. 2016 ve 13.53.

Držel jsem ji za ruku. Už nemohla mluvit, ale vím jistě, že se nebála.

Poslední rozloučení proběhne 12. 5. 2016 ve 14.40 ve Strašnickém krematoriu.

Prosím pomodlete se za ni. Měla Vás ráda a od teď je to jediná pomoc, kterou jí můžeme dát na oplátku.

líba Jirka

VEDOUCÍM MALÉHO DOROSTU

Milí vedoucí malého dorostu,

naše nejmladší dítě (a dle všeho dlouhodobě nejmladší člen dorostových schůzek a účastník dorostových výprav) si již několik dní po sobě pobrukuje píseň: „Hříchy tvý tě jednou doženou...“ Z úst našeho „pidimuže“ zní tato slova opravdu rozkošně. Nejsme zpívající rodiče, je tedy jasné, že tuto píseň zná z dorostových schůzek. Díky.

30. 4. jsme se rozhodli, že na zahradě spálíme zbytky dřev a větví. Datum jsme vybrali s ohledem na všeobecné pálení ohňů. Předpokládali jsme (správně), že v tento den nás nikdo nebude „prudit“ ohledně rozdělávání ohně na zahradě. Když pak oheň dohořival, přišel náš syn velmi rozhořčeně za námi s jasnou výtkou: „Oheň se nesmí nechat bez člověka.“ Pochopili jsme, že je zcela správně tábornicky vycvičen, že oheň se musí hlídat. A kde jinde než na dorostových akcích by tuto informaci vyzískal? Díky moc nejen za výchovu k správným hodnotám NEJEN našeho „benjamínka“, ale všech našich dětí.

Vděční rodiče Chadimovi

JERONÝM PRAŽSKÝ

a branický sbor

Jakou to má souvislost? Velkou. Už proto, že po tři stěry byla v Braníku zrušena biblická a přesunuta do kostela Martina ve zdi. Tam se konala promítání filmů o Jeronýmovi Pražském s následnou besedou. A kdože besedoval? Jeroným, jenž se pohyboval a mluvil pomocí našeho faráře. Slyšíte dobře, Jaroslav Pechar se přeměnil na loutkoherce. Asi mu to dalo dost práce, naučit se bravurně ovládat velkou loutku, přemýšlet, jestli má kývat hlavou nebo rukama, a přitom mluvit moudrá slova, která dávají smysl. Ale povedlo se.

20. dubna jsme zhlédli film *Ohnivý máj* z roku 1974. Následovala beseda s Janem Winkelhöferem (toho také z Braníka známe, že?).

27. dubna film *Ecce Constantia*, natočený v roce 1992 podle divadelní hry Pavla Kohouta, který se po skončení filmu účastnil besedy.

4. května byla předpremiéra dokumentárního filmu ČT *Nezvladatelný buřič Jeroným Pražský*. Besedoval Martin Chadima, který měl ve filmu hlavní roli.

Jeroným Pražský 2016: Evropan – vzdělanec – buřič
Zveme na festival, spojený s 600. výročím Jeronýma Pražského
28. května 2016 na Střeleckém ostrově v Praze
(bohoslužby, hudba, divadlo, panelová diskuze, program pro děti)
více: www.nase-reformace.cz

RČ

ASHISH Z NEPÁLU

Draží členové sboru v Braníku,

3. března 2016

zdravím vás ve jménu našeho Pána a Spasitele Ježíše Krista. Jsem rád, že vám opět mohu napsat a doufám, že se vám daří dobře.

Děkuji vám za dopis a pohlednici města. Vždycky jsem nadšený, když od vás dostanu dopis. Je mi líto, že vám někdo rozbil kamenem okno v kostele.

Věřím, že Pán Bůh vašemu sboru bude dál dávat svá požehnání a že všechny věci, které teď plánujete ve vašem sboru se vám budou dařit.

Stále se za vás modlím.

O vánočních prázdninách jsem mohl jet domů ke své rodině. Strávil jsem hezký čas s rodinou a přáteli ve sboru.

Ještě předtím jsme ve škole organizovali jednodenní vánoční program určený hlavně pro nevěřící. Bylo tam asi 400 lidí, žáků i učitelů.

Potom jsme měli 25. prosince program v našem kostele. Bylo to velmi dobré.

Pak jsem se vrátil do školy a začal nový semestr. Přibýly nám další předměty. Je to hodně učení.

Prosím, modlete se za mne, snažím se opravdu, abych to zvládal co nejlépe.

Draží přátelé, ještě a opět vám chci moc poděkovat za vaši pomoc, která mi umožňuje studovat. Děkuji vám za všechno. Modlím se za vás, abyste vždy měli to, co potřebujete.

Bůh vám žehnej

váš
Ashish Gairel

✉ DEJVICKÝ BAZÁREK

Od: "Jana Škubalová" <jankasku@googlemail.com>

Komu: "Jarka Pecharová" <pecharca@seznam.cz>

Předmět: Článek do Brány

Datum: Tue, 10 May 2016 14:06:16 +0200

Evangelický sbor Praha-Dejvice pořádá již několikátým rokem tradiční bazárek oblečení, doplňků a dalších věcí z Německa. Proběhne letos od 17. do 20. 5. vždy od 13 h do 19 h. Vřele doporučuji všem, kteří by rádi doplnili šatník o nové modely za velice nízké ceny. Já jsem loni přišla domů se 2 kalhotama, šaty a páskem. Bazárek najdete ve sborových prostorách na adrese:
Dr. Z. Wintra 15/746 160 00 Praha 6, metro: Hradčanská. ■

ROZHOVOR S ALEŠEM DRÁPALEM^{*}

Otevřenost je jakousi předzvěstí Království Božího

Dnes snad více rozumím moci hříchu

■ *Jak jste vnímal víru jako dítě?*

Když jsem byl úplně malý, tak se rodiče vícekrát stěhovali. Vzpomínky na kostel mám ale až z kobyliského sboru, ve kterém jsem strávil celé dětství a většinu mládí. Rodiče zastávali postoj, který jsem později do značné míry přejal i ve vztahu k vlastním dětem: o tom, zda se do kostela půjde, se nediskutuje. To je součást života rodiny. Ale to, zda malý člověk opravdu uvěří, to je otevřené. Jsem vděčný za to, že jsem se nikdy nesetkal s manipulací, která by mě z pozice autority tlačila do nějaké zbožné proklamace. Ale jsem také vděčný za to, že v čas příhodný jsem potkal lidi, kteří mi pomohli pochopit, že víra je také věcí rozhodnutí. To přišlo ovšem až daleko později.

■ *Co bylo nosným základem vaší víry v dětství a dospívání?*

Co se týče Kobyli, tak s vděčností vzpomínám na poctivou práci s dětmi. Jen zřídka kdy se mi stane, že se setkám s kázáním na biblický oddíl, o kterém bych neměl předběžnou povědomost z nedělní školy. Tehdejšímu vikáři Bedřichu Šurmanovi vděčím z konfirmačního cvičení jak za praktické dovednosti, třeba hledání v Bibli, tak i za první soustavnější teologickou práci s jednou konkrétní knihou. Četli jsme společně Jonáše. Témata trestu, milosrdenství, úniku před zodpovědností a sklonu k uspokojení z potrestání druhých mně skrze Jonášův příběh vyvstala v jakési ucelenosti. V přímé návaznosti jsem pak vnímal důrazy bratrů farářů Jana Karase a Ludka Rejcherta, pro které vyrovnavání se s lidským sklonem k samospravedlnosti bylo jedním z ústředních témat.

■ *To zní jako byste už v dětském věku byl zralý křesťan!*

Tak to tedy v žádném případě. Kdybych tehdy dostal otázku, zda věřím, tak bych se hodně vykrucoval. To je právě to privilegium vyrůstání v křesťanské rodině. Když se to podaří, tak děti pochopí, o čem to křesťanství je. Ale zda se pro ně rozhodnou, to je na nich. A někdy příliš rané rozhodnutí neobstojí v čase dospívání. Často proto, že se naše porozumění světu okolo dostane do napětí s naší vírou. Rozhodnutí a porozumění by měla jít ruku v ruce.

^{*} převzato z 2/2016 čísla časopisu Český bratr, ptala se Daniela Ženatá

■ *Jak to s vámi bylo dál v mládežnickém věku?*

Po emigraci vikáře Šurmana a s příchodem Jana Karase došlo v kobylišké mládeži ke střídání generací. Můj starší bratr Dan v té době ve sboru už nepůsobil. Velice ho lákala možnost bydlet v Jirchářích ve studentské komunitě teologů a cele se ponořil do tamního života. Kdoví, zda bych se do práce v mládeži pustil tak naplno, kdyby on tam hrál významnou roli.

■ *Jaká témata tehdy mezi mládeží rezonovala?*

Doba gymnaziálních studií znamenala pro mě především objevování rozměru společenství. Zpětně viděno nám něco chybělo – žili jsme křesťanství jakoby z vnějšku a méně zevnitř. Ten motiv společenství pro mě ale zůstal nosný napořád. Věřím tomu, že vzájemná otevřenost, vydanost jeden druhému, zájem a sdílení jsou jakousi předzvěstí Království Božího, prostorem, ve kterém můžeme zakoušet, že je již mezi námi. Nerozuměl jsem ale tehdy tomu, proč kvůli tomu, aby nám bylo spolu dobře, musel Pán Ježíš zemřít. To nechápali ostatně ani ostatní, a tak jsme o tom cudně mlčeli.

■ *Dnes tomu rozumíte?*

Takhle bych si to úplně netroufal říci. Pár věcí se ale změnilo. Rozumím více moci hříchu. Bez toho, aby člověk nějak prožil tu lidskou spoutanost hříchem, je přitakání Kristově oběti obtížné. Mně, stejně jako mnoha jiným, to trvalo možná o něco dále. Pokusím se to vysvětlit. Vyrůstal jsem ve velmi chráněném prostředí – což je důvod k vděčnosti. Nevinnost může být velmi mocnou zbraní, pokud se s určitými postoji a principy člověk tak nějak samozřejmě ztotožní. K té nevinnosti často také patří na jedné straně nepřiměřené spoléhání na vlastní síly, a také na slušnost a dobrotu těch druhých, a na druhé straně určitý suverénní nadhled vůči veškerému nabádání, jež by mohlo působit mravokárně.

■ *Jdou důraz na morálku a zbožnost ruku v ruce?*

Ani morálka ani zbožnost by neměly být samoučelné. Léta mi trvalo, než jsem pochopil, že Desatero skutečně slouží k ochraně života. Že to je vymezení prostoru, jehož opuštění má za následek především devastaci vnitřního člověka, a že devastovaná duše potřebuje vykoupení. I já potřebuji vykoupení. V mládí jsem měl spíše sklon všechno, co zavánělo zbožností, zlehčovat. Ať už šlo o osobní svědectví nebo o modlitbu nebo o jakékoliv rituální úkony. Určitě to souviselo i s dobou – končící šedesátá léta mě zastihla na samém začátku puberty. Zpochybňování řádu, nechuť k jakýmkoliv pravidlům, důraz na autenticitu prožitku, to všechno k nim patřilo a já jsem to nasával jako houba.

Dokončení příště

OBSAH 5/2016

Vítejte	2
Staršovstvo a sborový program	3
Svatodušní svátky	3
kázání	
Oznámení	6
Michal Mazný opouští branický sbor	
Pozdravy kamkoli přijdeme	7
pozdravem můžeme i žehnat... Pavel Sivák	
LutherBrříl	7
několik fotografií z tradiční akce	
Zemřela Jitka Slavičková	
rozhovor z roku 2012 Martou Drápalovou	10
epitaf za MUDr. Jitku Slavičkovou (syn Jiří)	11
Vedoucím malého dorostu	13
děkují rodiče Chadimovi	
Jeroným Pražský a branický sbor	14
Ashish z Nepálu	15
další dopis od „našeho“ nepálského studenta	
Dejvický bazárek	16
Rozhovor s Alešem Drápalem	17
Obsah a tiráž	19

BRÁNA

měsíčník pro členy a příznivce sboru ČCE Praha-Braník

XXII. ročník, číslo 5/květen 2016

Vychází každou 3. neděli v měsíci

Redakce: Růžena Černá, Jarka Pecharová

Redakční rada: Jiří Holý, Jaroslav F. Pechar, Aleš Drápal

Sazba: Miloš F. Pechar, kesolim@seznam.cz

Archiv časopisu: <http://branik.evangnet.cz/brana.php>

Redakční uzávěrka časopisu je vždy 2. neděli v měsíci,
příspěvky předávejte redakční radě nebo e-mailem: mscerny@volny.cz.

